

Return

Return

Lynn Callens

2017

***B*eeecake Publishing**

Voorwoord

Dit boek heb ik geschreven omdat er nog veel onduidelijkheden bestaan betreffende anorexia nervosa. Mijn voorwaarde voor het schrijven van dit boek is dat ik volledig de waarheid vertel. Aangezien mijn verhaal erg persoonlijk is, zou het kunnen dat bepaalde mensen die ik ken of gekend heb zich aangesproken voelen. Om te vermijden dat deze personen het gevoel krijgen dat ik hun verwijten maak, zal ik enigszins vaag blijven over bepaalde aspecten uit mijn verleden.

Het boek gaat over mijn ervaring met anorexia en over hoe ik deze eetstoornis heb overwonnen. De oorzaken die ertoe hebben geleid dat ik met deze ziekte te kampen kreeg worden kort besproken, omdat deze essentieel zijn om te begrijpen hoe ze bij mij ontstaan is. Details daaromtrent worden echter niet besproken, aangezien het ondertussen ver achter me ligt. Ik kijk liever naar wat de toekomst brengt en hoe ik nu leef. Niet naar wat gebeurd is.

De meeste mensen denken dat iemand die anorexia heeft vroeger vaak benoemd werd als 'te dik'. Mis-

schien verbaas ik mensen, maar dit is de minst voorkomende reden waarom men zich obsessief met eten gaat bezighouden. Uiteraard ervaart iedere patiënt met anorexia nervosa de eetstoornis anders, niemand zal exact hetzelfde meemaken als ik. Toch zullen er voor deze mensen vele gelijkenissen voorkomen in mijn verhaal. De reden waarom iemand in anorexia nervosa belandt blijft echter voor iedereen verschillend.

Inleiding

Mijn verhaal begint in het secundair onderwijs. Een meisje van vijftien jaar oud dat in het vierde jaar Wiskunde-Wetenschappen zat. Volop in de adolescentie, waardoor ze minder bezig was met schoolresultaten en meer met vriendinnen en jongens. Toch bleef ze heel hard studeren om goede resultaten te behalen. Het vierde jaar was zeer zwaar voor haar, perfectionisme en faalangst speelden haar parten. De resultaten waren niet goed genoeg om over te gaan naar het volgende jaar Wiskunde-Wetenschappen. Ze besloot daarom, in overleg met haar ouders, de richting Humane Wetenschappen te gaan volgen, met als gevolg dat ze van school moest veranderen. Vanaf dat jaar veranderde veel. Hoe ik dit weet? Ik ben dat meisje. Op dit kritische punt begint mijn verhaal.

De maskers vallen af

Humane Wetenschappen, zo spannend, bedacht ik toen ze me in mijn nieuwe school een taak meegaven voor het vak gedrags- en cultuurwetenschappen. Het maken van deze taken verliep echter niet zo vlot, aangezien het zomervakantie was en mijn vriendinnen uiteraard voorrang kregen. De zomer van 2005, de zomer waarin ik zestien jaar werd. Het was een mooie zomer, vol vriendschap en liefde. Na deze zomer zou ik starten met een nieuw hoofdstuk in mijn jonge leven. Een nieuwe school, een nieuwe richting.

Deze nieuwe school bleek groter dan mijn vorige. In het begin liep ik verloren in de grote gebouwen met verschillende blokken, gangen en klaslokalen. Waar moest ik heen? Hoe zat de benaming van de klaslokalen precies in elkaar? Waar vond ik mijn klaslokaal? Moesten we in een rij staan en wachten tot een leerkracht ons kwam halen? Zoveel nieuwigheden om te ontdekken.

Uiteindelijk kwam ik met een bang hartje terecht in een klas van zevenentwintig leerlingen. Ik voelde

me een beetje verloren in zo'n grote klas waar iedereen elkaar al enkele jaren kende. Er werd een wissel gehouden tussen twee leerlingen uit onze klas in ruil voor leerlingen uit de andere klas Humane Wetenschappen. Op dat moment ontmoette ik een van mijn goede vriendinnen, Nora Tillias, een vrolijke, slimme meid waar ik nog steeds alles mee kan delen. We kenden elkaar al langer, maar waren enkel kennissen geweest, tot we toevallig samen in deze nieuwe school en nieuwe klas terechtkwamen. In het tweede middelbaar zat Nora al een keer in mijn klas, maar toen hadden we beiden een andere vriendenkring.

Zo zie je maar hoe een bepaalde situatie mensen dichter bij elkaar kan brengen. Samen ontmoetten we ook twee andere lieve meisjes die onze vriendinnen werden, Babette en Sien. Ook mijn zin voor studeren was helemaal teruggekeerd dankzij de nieuwe vakken, maar ook dankzij de goede leerkrachten die deze school bezat. Tijdens het eerste halfjaar verliep alles dus zeer vlot. Ik ontmoette veel nieuwe mensen en ging af en toe naar leuke fuiven. De vrienden uit mijn vorige school zag ik nog amper. Op dat moment vond ik dat niet erg, want ik had vele nieuwe vrienden gemaakt om mee op te trekken.

In december 2005 sloeg mijn wereld echter helemaal om. Als tiener denk je dat je alles weet en je niets meer kan leren over de wereld, de maatschappij en het leven. Je bent vaak meer op jezelf gericht dan op wat er rondom jou gebeurt. Als adolescent zoek je jezelf. Ook ik was op zoek naar mezelf in een wereld die veel verder reikt dan mijn eigen leefwereld. Een wereld waarin niet iedereen denkt zoals ik. Naïef als ik was, geloofde ik dat iedereen dezelfde waarden en normen hanteerde. Iedereen is toch tegen liegen en roddelen? Mijn visie hierop bleek te eenduidig te zijn. Zo ontdekte ik dat er zelfs in mijn klas vriendinnen waren die achter elkaars rug kwaadspraken over mekaar, ondanks dat ze in elkaars gezicht vriendelijk waren. Ik herinner me nog een dag waarop Nora, Babette, Sien en ik aan het lunchen waren in een park vlak bij onze school. Tina kwam aangelopen en zette zich naast ons neer. “Mieke is zo ontzettend irritant. Ze denkt dat de wereld rond haar draait en dat zij in alles de beste is. Wat een arrogantie!” zei Tina. Nora vroeg of ze ruzie hadden. Tina antwoordde dat alles in orde was, maar dat ze dit even kwijt moest. Tien minuten later kwam Mieke aangewandeld en begroette ze Tina alsof ze de beste vriendinnen waren. In de ogen van Nora en mij leek dit niet op echte vriendschap.

Als tiener ben je vaak egoïstisch en denk je inderdaad in de eerste plaats aan jezelf. Toch was ik op dat vlak niet helemaal zoals andere adolescenten. Nora was net als ik: tegen pesten, tegen roddelen, en te vinden voor plezier, maar ook voor goed studeren en opletten in de klas. Binnen mijn school vond ik weinig personen van mijn leeftijd die naar mijn gevoel deze waarden en normen hanteerden. Radicaal was ik – en ben ik nog steeds – tegen pesten. Toen stond ik al in het leven met het oog op het feit dat alle mensen verschillend zijn, met hun imperfecties.

‘Perfectie’ is een woord waarover je kunt filosoferen, net als ‘geluk’. Men zegt dat niemand perfect is, maar iemand kan van zichzelf wel vinden dat zijn of haar leven op een bepaald moment *perfect* is. Wat is perfectie? Iedereen vult dit anders in. Toch verwachten vele mensen dat je je aan hen conformeert. Nu ik ouder ben, merk ik op dat veel volwassenen een gesloten perceptie hebben. Wat zij denken en waar zij voor staan dient overeen te stemmen met de visie die iedereen hanteert – het kan niet dat iemand anders denkt dan zij. Dit maakt dat hun kinderen van jongs af aan met deze mentaliteit worden opgevoed, waardoor ze sneller iemand zullen pesten die ‘anders’ is.

Ironisch als je weet dat iedereen anders is, maar niet elk verschil evenzeer opvalt. De vraag die ik me stelde toen ik zestien was houdt me nog steeds bezig: wanneer iemand anders is dan jij en je kunt hier niet mee om, waarom stoor je jezelf dan zodanig aan die persoon? Er is voldoende ruimte binnen deze maatschappij en er zijn voldoende mensen die met jou overeenstemmen waar je mee kunt optrekken. Laat die ene persoon dan zijn of haar leven leiden en leid jij het jouwe. Jammer genoeg schijnt niet iedereen op deze manier te denken.

Tot op de dag van vandaag heb ik nog geen antwoord op de vraag waarom de volgende mensen zich zo gedragen hebben. In december 2005 was ik verliefd geworden op een jongen, Bas Timmermans, die niet geheel bleek te zijn zoals ik had verwacht. Verliefd zijn als tiener is altijd dramatisch en het liefdesverdriet dat hiermee gepaard gaat is dan ook enorm. Op dat moment dacht ik dat er iets mis was met mij. Dit werd, naar mijn gevoel, bevestigd door enkele jongens uit mijn vriendenkring, Jack en Victor. Zij zorgden er namelijk voor dat ik op een bepaald moment niet meer welkom was in onze vriendengroep. Een vriendengroep die bestond uit een groot aantal jongens en meisjes uit mijn eigen gemeente. Sommigen daarvan zaten op dezelfde

school, maar we kenden elkaar het beste via de voetbalclub waar de jongens lid waren. Lore, Anne, Lize, Silke en Kasper waren de vijf personen met wie ik het meest optrok. Deze vijf wilden graag dat ik meekwam met de groep, maar op die leeftijd wil je er vooral bij horen en ze gingen dan ook niet rechtstreeks in tegen de pestkoppen.

Naar wie moest ik me dan keren om mijn hart vol liefdesverdriet uit te storten? De vriendinnen die ik had uit mijn vorige school zag ik nog amper en Nora, Babette en Sien uit mijn nieuwe klas beschouwde ik voorlopig enkel als ‘schoolvriendinnen’. Op dat moment dacht ik aan mijn toenmalige nicht, Meridith Bomans. Ik had haar altijd eerder gezien als een zus dan een nicht. Tegen Meridith heb ik toen mijn hart uitgestort en ik voelde me veel beter omdat ik alles had kunnen vertellen. Wist ik veel dat ze een masker droeg.

Mijn zelfvertrouwen had een deuk gekregen, maar ik had een manier gevonden hiermee om te gaan. Tot op het moment dat mijn mama plots vragen begon te stellen als: neem jij drugs? Zullen we samen naar de dokter gaan voor de pil? Mijn antwoord op de eerste vraag was: “Nee, ik neem geen drugs.” Ze bleef me echter ondervragen, alsof ze mijn antwoorden niet geloofde. Waar kwamen die vragen plots vandaan?

Waarom geloofde mijn eigen moeder me niet? Wat deed ik fout? Wat als jouw vrienden niet sterk genoeg zijn om voor je op te komen? Stond ik er helemaal alleen voor? Vele vragen spookten door mijn hoofd.

De vragen over vriendschap dacht ik eenvoudig te kunnen beantwoorden: Lore, Anne, Lize, Silke en Kasper waren graag bij mij, daar twijfelde ik niet aan. Dat was duidelijk. Jack en Victor vonden me niet leuk, maar de rest van de groep vond me wel oké, toch? Al begon ik ook hierover stilaan te twijfelen.

De andere vragen waren nog veel ingewikkelder. Hoe kwam het dat mijn mama me plots zoveel vreemde vragen stelde? Toen ik de aanleiding daarvoor te weten kwam, stortte mijn wereld in. Wat als iemand die je beschouwde als een zus niet is wie ze leek te zijn? Mijn eigen nicht, Meridith, had blijkbaar allerlei leugens verteld over mij, waardoor mijn mama begon te twijfelen aan haar eigen dochter. Ik herinner me een avond waarop ik thuiskwam van school en ik de zoveelste vraag van mijn mama voorgeschooteld kreeg. De moed zakte me in de schoenen. Me wederom moeten verantwoorden voor een leugen, daar had ik geen zin in. Op mijn blote voeten ben ik het huis uitgegaan. Na een tijdje

kwam ik terug en mijn mama zei: “Je hebt gelijk. Ik ken jou door en door. Je bent mijn dochter, waarom zou ik je niet geloven! Het spijt me dat ik me liet meeslepen door dingen die me verteld werden.”

Mijn mama, Giselle Mertens, de meest liefdevolle vrouw die ik ken, cijfert zichzelf te vaak weg om anderen gelukkig te maken. Haar leven loopt pas op rolletjes als het leven van haar kinderen goed loopt. Thuis heeft ze zelf nooit liefde gekend. Toch is Giselle uitgegroeid tot de meest liefhebbende moeder die je je kunt voorstellen. Een zeer sterke vrouw die toch even in de valkuil van mijn tante, die ik in dit boek 'Cruella' zal noemen, is gelopen.

Het is beangstigend dat bepaalde mensen je met hun leugens kunnen doen twijfelen aan zaken waaraan je voorheen nooit getwijfeld hebt. Liegen om mensen opzettelijk te kwetsen valt onder geen omstandigheden goed te praten. Op dat moment deden al die leugens me heel veel pijn. Die pijn kwam voort uit het gevoel dat Cruella en Meridith me bewust verdriet wilden doen. Die pijn was ondraaglijk. Opnieuw zat ik met tal van vragen: wat heb ik verkeerd gedaan? Waarom willen ze me pijn doen? Als ik iets verkeerd gedaan heb, waarom praten we het niet uit? Hoe kan ik iets goedmaken als ik niet weet wat ik misdaan heb?

Later beseftte ik dat het veel dieper zat dan al die leugens die zij verspreidden, maar op deze details wens ik niet verder in te gaan. Familie heeft vanaf dat moment voor mij niets meer te maken gehad met een bloedband. De maskers waren afgefallen en dat was voor mij de eerste stap naar controledrang. Begrijp me niet verkeerd: er waren meerdere factoren die me toen erg onzeker maakten en waardoor ik aan mezelf begon te twijfelen. Het feit dat Bas had gezegd dat hij me graag zag, maar in het bijzijn van anderen deed alsof ik niet bestond en dingen verzong die gebeurd waren tussen ons. Het feit dat ik buitengesloten werd uit mijn vaste vriendengroep, uiteindelijk zelfs door Lore, Anne, Lize, Silke en Kasper. Op dat moment dacht ik dat zij me ook niet meer leuk vonden. Zoals men spreekwoordelijk zegt: "Een emmer loopt vol en als er niemand is om hem uit te gieten, loopt hij over." Dat is precies wat mij overkwam. Al mijn zelfvertrouwen was verdwenen en ik kroop dieper en dieper in mijn schulp. De mensen die ik dacht te kennen, bleken anders dan ik had verwacht. Maar wat me als hoofdreden echter het meest is bijgebleven blijft mijn familie die me, naar mijn gevoel, een mes in de rug gestoken heeft. Cruella en Meridith waren de druppel die mijn emmer deed overlopen. Familie betekende alles voor mij, ik beschouwde hen als personen die altijd in mijn leven zouden blijven en me onvoorwaardelijk

zouden steunen. Hoe naïef was ik om zulke dingen te geloven? Mijn vaste waarden werden hierdoor verscheurd en dat was het moeilijkste om te plaatsen. Het gevoel over niets nog de controle te bezitten werd plots enorm sterk.